

interieurkijken

De werkkamer van
Anne Provoost (44), schrijfster

Curiosa uit de kringwinkel

De schrijfkamer van Anne Provoost zit letterlijk tot de nok vol met boeken. Daartussen prijken allerlei curiosa van de kringloopwinkel, haar favoriete shopadres. Haar eigen schrijfsels koestert ze achter een glazen deurtje in het wandvullende boekenrek, die van anderen doorbladert ze in haar knusse leesstoel, ook gerecycleerd uit de kringwinkel: «Ik ben een groene.»

Tekst Clara Vanmuysen

«Ik loop bijna wekelijks langs de kringloopwinkel om de hoek, gewoon ter ontspanning. Ik hou van dingen die al een leven hebben gehad. En ik geniet er ook van om dingen een nieuw leven te geven: soms koop ik zelfs iets wat een beetje kapot is, om het een paar jaar later gerepareerd terug te brengen naar de kringwinkel, in de hoop dat ze het nog eens kunnen verkopen.»

«Ook het speelgoed van onze kinderen - nu 15, 14 en 10 - kochten we er altijd. Zelfs de sinterklaascadeaus waren tweedehands. De kinderen vroegen zich soms wel af waarom de sint bij de burencadeautjes in een doos bracht en bij ons in een plastic zak. Maar ik vond er altijd wel een verhaal bij uit (*lacht*). Bijna ons hele interieur komt uit de kringwinkel of is gekregen, we hebben er alleszins

weinig geld aan gespendeerd. Boeken, dat is zowat de enige grote uitgavenpost in ons gezin, die kopen we wel nieuw.»

«Mijn man is ook schrijver en samen hebben we een enorme collectie boeken verzameld in de loop der jaren. Een Duitse vriend, die helemaal weg was van deze kamer en zag dat we ons geen blijf wisten met onze boeken, heeft de rekken gemaakt. Als dank heb ik hem een sleutel van ons huis gegeven.»

«In deze kamer schrijf ik, na het avondeten, meestal tussen achten middernacht. Overdag krabbel ik telkens kleine papertjes vol met ideeën, die bijvoorbeeld tijdens het aardappelen schillen in me opkomen. 's Avonds verzamel ik de papertjes die over het hele huis verspreid liggen en verwerk ik ze.»

Het struisvogelei fascineert me momenteel erg, omdat ik bezig ben aan een boek over Zuid-Afrika. Daarom staat het voor me terwijl ik schrijf.

Mijn Gouden Uil, de boekenprijs die ik 1995 won, bewaar ik in een 'gouden' kooitje. Om hem te relativeren. Het is niet de bedoeling dat hij of ik ga zweven.

De **schrijfmachine** is nog van de grootvader van mijn man geweest, hij werkte erop als stadssecretaris van Knokke. Ik kreeg ze van mijn schoonpapa.

Ook het **gordeldier** komt uit de kringloopwinkel. Omdat het niet door wormen aangetast was heb ik het meteen gekocht. Het is wat beschadigd omdat ik het in mijn rugzak mee naar huis heb gebracht. Dat was misschien niet zo verstandig.

De **koffers** bevatten mijn archieven. Eerst wou ik ze in plastic bakken stoppen, maar die zijn lelijker en duurder dan mijn koffertjes. Het derde koffertje van onder is een geschenkje van 'De Joeri', acteur Jan van Looveren die hier in de straat woont. Hij wou het weggooien, het lag al in de container, toen ik vroeg of ik het mocht hebben. Ik denk dat dat het enige moment was waarop 'De Joeri' ooit gegeneerd is geweest.

Mijn **bureau** heb ik gekregen van een groot bedrijf dat al zijn oude kantoormeubilair voor meer ergonomische modellen inruilde.

Het **tafeltje in de vorm van een stapel boeken** vond ik op straat. Net het juiste formaat voor een bladwijzer, een kop thee en een papertje om notities te maken terwijl ik in mijn leesstoel zit.